

Tibold Szabina

A Lélek Fénye és Árnyéka

Összegyűltek bennem a Lélekkel kapcsolatos gondolatok, s rajtuk való tűnődésem megérlelte őket a kimondásra. Ezek a gondolatok azoknak szólnak, akiket már nem kell meggyőzni a Lélek valóságáról, hanem tisztában vannak azzal a Teremtő energia csodával, mely felruházta az anyagot **Fénnyel** és **tudattal**, hogy általuk válhassunk lassan **Fénytudattá**, végtelen utunk letisztult, kristálytisztá valóságában.

Az egyik legnépszerűbb tudományos tézis azt tartja, hogy mi lineárisan haladunk előre az evolúció útján egy meg nem állapított tökéletesedés felé, ami generációk genetikai leírásán keresztül lassan, lehetséges és limitált kiteljesedések felé – holott mi, mint minden az Univerzumban, szférikusan léteünk és egy végtelen spirálon haladunk az örökkévalóságban, titokzatos minták, s meglepetésszerű felismerések labirintusában.

A Lélekről szeretnék beszélni, mely egy csodálatos, mindent átölelő energia a tudat fényének valósága.

Megismerkedtem a lelkemmel egy kárhozott pillanatban, s az énem szembenézett egy felsőbb, kiteljesedett valósággal, annak végtelenbe néző arcával. Azonnal megvilágosodott gyarlóságom és ugyanakkor megpillantottam a belém vetett Isteni Fény tisztaságát, erejét, mely Fény magában tartja a szeretet és a megbocsájtás végtelen nagyvonalúságát. Újjászülettem akkor és a világot már nem tudtam úgy szemlélni, mint azelőtt, mert valami felnyitotta a belső szememet, mellyel nem csak töredékeiben, hanem egészében tudtam látni a Mindenséget. Ettől az élet-halál pillanattól a lelkem vette át a vezetést és az éneket (ego) háttérbe szorította. Nem lett könnyebb megbirkózni a feladataimmal, de az út, ami megnyílt előttem, varázslatosabbá vált, hiszen már a titokzatos végtelenbe vezetett a végzetesség félelmei nélkül.

„Gonosz nincsen, csak hiány.” Szent Augustin

A fent említett élmény nem csak a lélek fényével és szépségével, hanem a sötét oldalával is szembe állított, mind azokkal a rémekkel, melyek a sötétségben bujkálnak és kárhozatba sodornak minket. Ezek félelemből, rettegésből táplálko-

nak, kishitűség a kenyérük. Minden rossz, ami az életünkben előfordul, ezeknek az úgynevezett 'démonoknak' az eredményei, s mi felruházzuk őket félelmetes arcokkal, vagyis megteremtjük belső rémeinket, melyek csak a sötétségben képesek létezni, alakot és erőt gyűjtve az emberiség rosszaiságaiból. Minél szélesebb utat nyitunk a bennünk bujkáló negatívumoknak, annál erősebbek lesznek démonjaink. Mi hiányzik belőlünk, ami arra sarkallja őket, hogy rettegésben tartsák az emberiséget, s elterebélyesedjenek világunkban?

A Szeretet és Fény végtelen gyógyító ereje, a Lélek fénye, ami hiányzik, vagy pang bennünk. A rossznak utat engedve, saját lélekfényünk halványodik, erőtlenedik el, s a lelkünk és lelketlenségünk mérlege billen...

Fénytudat, Fényerő

Tomory Zsuzsa néniével, nagyon kedves, idős barátnőmmel, aki engem Tündér-testvérenek nevezett, megosztottunk sok személyes, emelkedett lelki élményt, melyek mind a belső szem, a megvilágosodott látás ajándékai voltak. Ezek *bepillantó és felismerő élmények*, melyek tovább érnek mindennapi látásmódunk beszűkültségén, s már látom, nem a véletlen következményei, hanem egy több dimenzió áthaladó lélekevolúció ajándékai, melyekre valahol mind a ketten fel voltunk készülve, egyébként nem élhettük volna meg őket. Zsuzsa néni már a közös Fényben él, de gazdag szellemi ajándékaiban állandóan jelen van számomra.

Élet örök, Halál transzformáció, a Tudatra ébredés pedig e két fénykapun való át-haladás eredménye.

Fény és sötétség, melyekben haladunk, adják meg számunkra azokat az élményeket, melyek tudatosulnak bennünk és általuk egyre emelkedünk a Teremtő fénylétráján, a DNS spirálisán haladó végtelenség állandóan gazdagodó, teljesedő útján.

Valami csodálatos ajándékunk van a Teremtőtől, amit annyira természetesen veszünk, hogy meg sem fordul a fejünkben, pedig ez az ajándék

létünk lényege. Fel vagyunk ruházva a Teremtő Fényének egy sugarával, mely fénysugárban az *eredendő értékrend, és egy életsors felvállalásához szükséges erő van*. Nagyon kell vigyáznunk fénysugarunkra, mert ahogy belénk száll, úgy el is tud illanni. Megismertem az elillanó fény döbbenetét, s megértettem a csodát, hogy újra visszakaphattam. Erről beszélnem szükséges, hogy a hálaadásom és vezeklésem hangján mondhassak gondolataimmal köszönetet.

Fénylélek

Zsuzsa néni első élményével szeretném a Lélek körforgásának e testi életbe való belépését bemutatni. Azért, mert élménye a születéssel kapcsolódik össze, mely számunkra a kezdetet jelenti, hiszen a földön megjárt sorsunk születésünk pillanatában kezdődik. Valójában, egy sorsút kezdete ez, mint egy könyv fejezete, de nem a teljes tartalma. Életünk Nagy Sorskönyvünk egyik fejezetévé válik, de teljességében csak a köztes létben ismerjük fel a fejezeteink között lévő összefüggéseket, s az életünkbe lépő karakterek és partnerek megjelenésének lényegét. Ez egy leegyszerűsített, szimbolikus képe annak a végtelen útnak, melyre a *lélektudat* rászánja magát születése pillanatában.

Tomory Zsuzsa néni elmesélte nekem (ha jól emlékszem le is írta, s önvallomása megjelent az Ősi Gyökérben), hogy ápolónő tanuló korában, a szülő osztályra vitték csoportját, egy szülés megfigyelésére nőgyógyászati ismeretekhez. A háttérben álltak, s hangtalanul figyelték a folyamatot. Amikor a kicsi feje kibukkant a szülőcsatornából, Zsuzsa néni egy hatalmas fényt látott megjelenni, mely szinte villámként besuhant a csecsemő nyitott korona csakráján, ott, ahol a kicsi kutacsai még nem nőttek össze. Ez a látvány hatalmas benyomást tett Zsuzsa néniére, és tudta, hogy a Lélek testbeszállását pillantotta meg, magát az isteni életcsodát. Ő volt az egyetlen, aki tanítvány társai közül ezt megpillantotta. Vajon miért nem látták a többiek? Úgy gondolom, hogy pontosan azért, amiért én is mindig egyedül találtam magam a csodák észlelésében. Ha tudományos akarok lenni, akkor arra következtethetek, hogy a tobozmirigyünk, mely a csillagkapunk, talán kevésbé zsugorodott vissza, mint a nagy átlagnak, így segítségével megélhetjük nem csak az élet, de a lélekcsodát is.

Nagyon kevés ember van, akivel érdemben tudok beszélgetni létünk csodálatos, kevésbé megpillantott oldalairól. Édesanyámmal megosztom élményeimet, ágacsokán fakadtam, ő is átélt nagyon sok emelkedett lélekcsodát, van összehasonlítási alapunk, de talán sokban hasonlóan működik a tudatunk is. A vele való beszélgetések segítenek abban, hogy formába alakíthassam és perspektívába állíthassam azt, amit igazán nagyon nehéz szavakba, értelmi szférába szorítani. Szorítani, mert valójában nincsen elég kifejezésünk még gazdag magyar nyelvünkben sem arra a *rendre és másvilági egységre, melyet a Lélek otthonának hív*. Gondolom lényeges élményeink megélésének biztosítására, hogy felejtjük azt, ahonnan jöttünk, s ahová megyünk, az *autentikus valóságteremtés érdekében*.

Egyéni és közös lélek

A léleknek és világának is megvan ugyan az a struktúrája, mint az egyénnek és nemzetének. Mindannyiunknak megvan az adottságunk *látásra*. Nézünk, de nem biztos, hogy *látunk*, legalább is nem lélekszinten. A táltosi látásmód ősi hagyománya a mélytudatunkban él. A Magyar Nép táltos nép, mágus nemzet, szív központú lény, aki magyar, az kell, hogy lásson táltosi szemmel is. Bár a sorsvállalásunk nem egyforma, de ami a Nemzetet összetartja, az ugyanabból az *őserőből született Lélek*, ami az előttünk haladó nemzetségeinket összetartotta és a csillagútról hozott kultúránkat megalapozta e földön.

Mi ez a táltosi őserő, Szittyá(szítja) vér, miért lényeges ma is számunkra, hogy egyáltalán szóba hozzuk azt, ami több ezer év alatt, már állítólag lepergett a sors kerekén? A legfontosabb erő, amit népünk képes előhozni magából: a lélekerő, mely fényerő, s ha szítjuk, egyre fényesebb lesz. Mivel szítjuk a lélek tüzét? A *szellemünkkel*. Ez ilyen egyszerű. Ahogyan színesítjük, gazdagítjuk az Ősökkel való kapcsolatunkat, tesszük azt szeretettel, ismerettel, megértéssel, önsajnálattal nélkül, úgy erősödik a lelkünk fénye, mely fény magához vonzza a Nagy Nemzet tagjainak fényét, beleértve személyes Őseink fényét is. Aki nem tagja a Nemzetnek, nem is fogja erősíteni egységének fényét, mert nem érezheti egy magyar ember értékrendjét, melyet sok-sok generáción át nemzetével, törzsével, családjával magában hordozott. Ne vár-

juk el azoktól, akik, ha bár magyarul is beszélnek, azonosuljanak a nemzeti egységgel, mert ők nem érezhetik a mi őseink szellemét lelkükben, rostjaikban. Az örökbe fogadott gyermekek életük végéig keresik a kapcsolatot eltűnt szüleikkel, ismeretlen gyökereikkel. Megszakadt bennük a hovatartozás, a folytatólágosság. Kevért fajokból született utódok nem tartoznak egyik fajhoz sem, elveszítették kultúrájuk bölcsőjét. Nem ismerem Isten tervét, talán egy új emberfajt fognak ezek a határok álló emberek valamikor kialakítani(?), lehetséges, de ha a Biblia első, eredeti Teremtés történetét olvasom, látom, hogy Isten megteremtette az embereket a maga képére, nekik adta a földet, hogy vigyázzanak rá és népesedjenek, boldoguljanak rajta. Minden jól ment, amíg Ádám és Éva kreációja és bűnbeesése meg nem zavarta ezt a már megalapozott rendet a Földön. Mert hová és kik közé kergette ki abból a paradicsom/laboratóriumból e bűnbeesett emberpárt az istenünk, aki megalkotta Ádámot, mint egy gólemet és az oldalbordájából(?) csinálja meg feleségét, Évát. Ide lökte őket, közénk, a már meglévő, a Teremtő törvényeire épített aranykori kultúrába, s a rontás azonnal elkezdődött, mégpedig az egyik legnagyobb bűnnel, testvérgyilkossággal.

Új genealógia, új értékrend, új morális felfogások, írott törvénykezés (Hamurabbi), mely törvényrendszer már nem Isten igazságtudatának igéjére és természeti rendjére alapozott, hanem anyagi javakra. A birtokjogra, a gyengék eltiprására, javaik bekebelezésére épített tulajdonjogon pihen, s nem áll meg az anyagi értékeknél, hanem a nőt és gyermekeket is tulajdonná teszi. A letipport ősnépeket pedig, melyek javaiban dőzsöl, irtja kíméletlenül és rabszolgásítja. Ma, az ő rendjük dominál. Amerre nézünk, bankokat látunk. Minden kalkuláció, manipuláció, önzés, egománia, neméből kifordultság, s mind ezt a rosszat tetézi a fellendült emberkereskedelem, gyermekek rablása, megrontása szexuális célokra — röviden, a gonosz tobzódik a földön. Ez nem a mi kultúránk, nem Isteni rendünk hagyatéka, hanem pontosan az, amit mi bűnnek tudunk a génjeinkben, s a lélektudatunkban.

Az Ótestamentumot nagyon nehéz elolvasni, mert teli van elképesztő bűnökkel. Egy komoly érdeme van, felismerteti világosan azt, amit nem szabad tenni. Az Újtestamentum felemel minket, a

Szeretet Törvénye végre felragyog Jézus tanításában. A remény egy jobb, szebb világra, ha a szeretet és igazság oldalán járunk, valóban az örök életbe, a Mennysországba vezet minket.

Azonban minket a rossz jelenléte egyénileg és nemzetileg csak akkor tud érinteni, ha azonosulunk e számunkra nem természetes értékrenddel, s megpróbálunk beolvadni sodrába. Hiszen az eredendő isteni terv, mely minket megalkotott, magában tartja genetikailag és szellemileg is a JÓ és ROSSZ ismeretét, megkülönböztetését. Van fényünk, lelkiismeretünk és Lélek tudatunk. Van Istenünk, hitünk, bizodalunk. Ne szakítsuk el magunkat nemzetünk közös lélekfényétől, mert a Nemzet Lelke belőlünk él, mely fénylik felettünk a Mindenség boltozatán.

Mindig azt mondtam magamnak, hogy Magyarának lenni sorsvállalás. Most már tudom, hogy sokkal több annál. A mi népünk kultúrája az egész földtekén nyomokat hagyott. Ős kultúra, ősnép, ősi értékrendszer hordozója. Ő volt az Aranykor tiszta népe, aki követte Isten útját és törvényei szerint élt, mely törvényeken alapszik a Természet is. Lelket lehelt belénk a Teremtő szülő, Fénynek sugarát, lelkének visszhangját, mely szerint a jó és rossz tudásával születünk, tehát van *lelkiismeretünk*. Aki áttöri lelkiismerete gátját, megtörte a teremtővel kötött kapcsolatát és lélekfénye elhalványodik. Aki nem hívja tetemre bűnét, s egyre távolabb kerül lélekfényétől, az lassan elveszíti azt, szó szerint besötétedik.

Lélek nélkülség, lelketlenség

Azt hiszem, nem kell magyarázni a *lelketlen* és *lélek nélküli* kifejezések közötti különbséget, de mégis szeretném kicsit ecsetelni a megkülönböztetés lényegét. Ha kimondjuk valakire, hogy *'lelketlen'*, akkor arra gondolunk, hogy nincsen abban az emberben szánalom, megbocsájtás, még talán kegyetlen is a gyengébbekkel, rászorultakkal, de ez az ember még menthető. Ha kimondjuk valakire, hogy *'lélek nélküli'*, akkor nagy ítéletet mondtunk ki rá. Talán nem is tudjuk a valóságát, de tény, hogy van lélek nélküli lény közöttünk, nem is kevés.

Don Juan Matus vezér táltos egy mexikói parkban üldögélt Carlos Castanedával, aki akkor még táltos tanítványa volt. Don Juan módszerei, hogy bevezesse Carlost a világok ismeretlen zu-

gaiba és felébressze benne a szunnyadó táltosi adottságokat, nem mindennapi tanítási alapokon nyugodtak, s Carlost mindig váratlanul érték a felismerések. Ez a nyugalmas délután sem maradt számára meglepetés nélkül. Amint ücsörögtek egymás mellett szótlanul, megnyílt a parkocskára néző templom ajtaja és a hívők szállingózni kezdtek kifelé. Öreg nénikék egymásba karolva, egymást támogatva, rózsafüzérrel, imádságos könyvvel kezükben csoszogtak le a lépcsőn, férfiak követték az asszonyokat s lassan elvegyültek a parkban sétálók között. Don Juan megkérdezte Carlost, észrevesz-e valami különbséget a parkban mozgó emberek között. Carlos tudta, hogy most *'látnia'* kell és összehunyorította a szemét, nyugalmi állapotba helyezkedvén, pásztázta a járókelőket. Döbenten fedezte fel, hogy az emberek között volt egy pár, akikben nem volt fény, sem belül, sem kívül az aurájukban, hiányzott körülöttük a hatalmas „fénylő tojás”, ahogy Don Juan nevezte a külső energiatestet. Ez a pár ember teljesen sötét volt. Carlos ledöbrent, s kérdezte Don Juánt, mi bajuk van ezeknek a sötét embereknek? Don Juan válaszolt, „ők fénytelen lények a sötétség szolgái”. Tudnunk kell, hogy a Lélek, a fényünk, isteni ajándék. Azt jelenti, hogy a szeretet fényében élünk, s azt a rendet szolgáljuk tetteinkkel, szívünkkel. Ha ez a fény kihül bennünk, a lényünk sötétbe borul és megismerkedünk azzal a hatalmas *hiánnyal*, melyet Szent. Augusztin említ.

Itt szeretnék elmondani egy történetet, mely rámutat fénybe tartozásunk fontosságára. A történet főszereplői Dean és felesége Marilyn, afrikai amerikai házaspár. Fontosnak tartom, hogy származásukat is megjegyezzem, mert bizonyítja, hogy fény és sötétség megkülönböztetés nélkül adott, s az ember szabad akarata, tetteinek, gondolatainak súlya dönti el helyét a Mindenségben.

Dean régóta vesekövekkel kínlódott, melyek gyakran kiújultak, s orvosa kórházba küldte műtétre. Rutin műtét, nem aggódott, a felesége Marilyn a váróteremben ült, csendben imádkozott, hogy minden rendben menjen. Viszont a dolgok ez alkalommal nem mentek rendben a műtőben. Dean veséjében gyulladás volt, s a műtét közben a mérge beömlött a vérkeringésébe. A szíve megállt és beállt nála a klinikai halál állapota. Az asszisztens kijött, s megmondta a feleségének,

hogy baj van, nem biztos, hogy vissza tudják hozni a férjét az életbe, de az orvos még nem adta fel, mindent megtesz érte. Marilyn nem esett kétség-be, keresztény asszony volt, hitt Jézusban, a fel-támadásban és az imádság erejében. Felhívott te-lefonon mindenkit, akit ismert, s kérte őket, hogy imádkozzanak Deanért, s aki tud, jöjjön el a kór-házba kezét fogni, s úgy, fohászcodni közös erő-ben a férjéért. Ezalatt Dean, kint találta magát a testéből, s látta az orvosokat és asszisztenseket azon elszántan dolgozni. Nem maradt sokáig a műtőben, hanem már kint repült a csillagok kö-zött, egy távoli, puha fény felé, mely valami fur-csa mágnesességgel vonzotta őt. Amint haladt a fény irányába, mellette sok-sok fényecske repült el nagy sebességgel a hívogató puha fény irányá-ba. Ő, valami furcsa biztonsággal tudta, hogy *ezek a fényecskék imádságok és érte szólnak*. Megérkezett a fénybe, s hatalmas szeretetet érzet fogadta magába. Elmesélte a szépséget, amit leírni nem lehet, mert a természet legesodálatosabb kertjében találta magát. Mindent fény vett körül, a színek drágakövekre emlékeztették. Egy ideig sétált ebben a gyönyörű kertben egyedül. Nem akart mást, csak örökre itt maradni. Akkor valaki megjelent előtte, aki Jézusra emlékeztette, de mivel különösebben nem volt vallásos ember, nem fessegette magában kilétét. A lény mondta neki, hogy vissza kell mennie, mert várják, s mert még valamit meg kell tanulnia. A feleségére és a gyerekeire gondolt, s elindult visszafelé. Őt idézem most: „...akkor elérkeztem a gyönyörű kert szélére, amit úgy mondanék, hogy a Mennysország széle, s láttam balra egy sötét, félelmetes helyet, ahol nagyon csúnya lények gomolyogtak. Tudtam, hogy én oda nem akarok kerülni, s elmentem mellette. A szeretet vonzott a családom felé, az ő szeretetük vonzása megragadott és a következő pillanatban felébredtem a műtőasztalon. Átvittek egy szobába, s a feleségem bejött, a többiek az ajtóban álltak és Marilyn mondta, hogy ő tudta, az imádságok visszahoznak engem hozzám. Később megtudtam, hogy az egész kongregációt mozgósította a feleségem, s a fények, melyek mellettem elszálltak valóban az ő fohászaik voltak. Az életem megváltozott, sokkal jobb férj és apa vagyok, mert akarok lenni, s a hétvégi templom már nem csak tiszta ing, nyak-

kendő és öltöny, a barátokkal való csevegés helye számomra, hanem az imádság és fogadalom erőháza. Már tudom, hogy az ima elér Istenig. Oh, és mellékesen, a veseköveim azóta se jöttek vissza!”

A Lélektudat kibontakozása

Azokkal az adottságokkal születünk, amelyekre szükségünk van, de a belső ajtók és ablakok mindannyiunk számára adottak, csak meg kell találnunk hozzájuk a kulcsokat. A mesevilág telis, de teli van rejtett kulcsokkal teljességünk feltárásához. Útirányt mutat, mágikus segítőtársakat ad, igazra és emberségre nevel. A kis hősök mind formálódó táltosok, mi is mindannyian formálódó táltosok vagyunk, ha feddhetetlenül, igazul nyitott lélekkel élünk az elkövetkező csodák felé.

Kicsi korom óta tudom, hogy valami más mozgat engem, mint másokat. Érdekeltek azok a dolgok, amelyeket nem lehet megmagyarázni racionálisan, de ettől függetlenül léteznek, történnek. Miért foglalkoztatott engem ez az elvont valóság? Mert velem olyan dolgok történtek, amik másokkal nem. Nem tudtam beszélni róluk, mert nem voltak hozzá szavaim, s éreztem, hogy a környezetemben senkinek nem lenne észszerű magyarázata számomra. Érdekeltek az álmaim, melyek nagyon pontosak, színesek és gyakran profetikusak voltak. Ha elkezdtem mesélni őket, Nagymama azonnal emlékeztetett rá, hogy Nagypapa szerint két bolond ember van, egyik, aki az álmát elmeséli, másik, aki meghallgatja. Kísértetek, szellemek nincsenek, ismétellem el magamnak, amint tanultam, amikor egy vén, vigyorgó banya jelent meg esténként a kabátfogason. Ezeket mind el lehetett magyarázni, a banya idővel feladta és eltűnt, de az álmaim és egyéb csodálatos élményeim fokozódtak, s a normális, mindennapi élet elkerült, számomra gyakran szürreálisá vált a valóság. Leginkább a halál gondolata foglalkoztatott. Nem morbid módon, hanem valódi kíváncsisággal, mi lesz velünk, ha meghalunk? Nagy nihil, sötétség, tudatvesztés, vagy valami van, ami folytatódik belőlünk? Ezek nagy gondolatok egy 6-7 éves gyerek fejében, s az én fejemben nagy gondolatok keringtek — a halál sokkal jobban érdekelt, mint az élet. Most már tudom, hogy annyira elvesztett voltam ebben a valóságban, hogy a gondolataim értelmes nyugalmat kerestek, s re-

méltem, hogy a halál megadja azt, mert az életben látszólag semmi nincsen rendjén. Legalábbis számomra nem volt rend sehol, s a rendet, tisztaságot, igazságot kívántam magam körül. A belső gondokat vidámsággal, mosollyal lepleztem, nehogy kicsorduljon belőlem a keserűség.

Sok év eltelt, a sorsom elsodort az Óperenciás tengeren túlra, s az életem gyökerestől megváltozott. Nem is képzeltem, hogy a változás, a gyökereimtől való elszakadás, az új, csillogó világ egyenesen sodornak a Halál karjába. Meg is kaptam a választ gyermekkori tűnődéseimre, mert egy elkecsereedett pillanatban Halál áttáncolt velem a valóságunk másik oldalára. Megértettem, hogy az élet folytatódik, nem a test, hanem a tudat az, mely átvált a következő dimenzióba. „Ahol a tudatom, ott a valóságom” beigazolódott.

Amint akkor az életerőm lassan elhagyott, kiemelkedtem a testemből. Csodálkoztam, milyen könnyű a halál, egy lehelet választ el bennünket tőle, s milyen csodálatos szabadság kilépni testünk korlátozottságából. Különleges dolog történt velem, mielőtt elhagytam a testem. A fejem teteje, ott, ahol a kutacsok összeforttak megnyílt és valami szélszerű erős süvöltést észleltem, ki, majd vissza be a fejembe, háromszor, s megpillantottam a következő valóságot...

Amikor évekkel később Tomory Zsuzsa néni elmesélte a csecsemő születésével kapcsolatos élményét, azonnal megértettem, mi történt akkor velem, s összehasonlítottuk a két élményt. Mind a ketten felismertük, hogy a korona csakra a lélek kapuja. Élet és Halál egyszerűen mérföldkövek egy állandó folytatólágosságban, amely maga az **ÖRÖK LÉT**.

Pár hónappal ezelőtt a kezembe került egy könyv, Michael Newton PH.D munkája: Lelkek Utazása (Journey of Souls). Meglepő kutatás eredménye ez az írás. Michael Newton hipnoterápiás kezeléssel gyógyította éveken keresztül páciensei különböző pszichés zavarait, s olyan lélek berkekben találta magát páciensei hipnotikus állapotában, melyekre nem volt felkészülve. A párhuzamok és hasonlóságok bizonyították számára, hogy ezek nem véletlenül előforduló fantázia szüleményei, hanem hiteles beszámolók egy olyan lélek valóságáról, melyre az emberi tudat inkarnációban a feledés fátylát borítja. Voltak bizonyos alanyok, akik a szokottnál mélyebb hipnotikus állapotba

kerültek, amit ő elnevezett *szupertudatosság*nak. Ezt a tudatréteget az eddig ismert hipnotikus állapotok közül a legmélyebbnek találta, melyet egy egyén valaha, legalább is tudomásunk szerint elért. A szupertudati állapot bepillantást enged a lélek világába, a halál pillanatától az újra születés sorsvállalásáig. Ebben a könyvben rengeteg verifikációt, konfirmációt találtam saját lélekutam értékeire, s tudom, hogy azok a dolgok, melyeket átélek ebben az életben nem véletlenül nyílnak meg előttem. Sokáig nem tudtam, hogy mit csináljak ezekkel a tudathatárainkon kívüli információkkal, melyek egy magasabb rezgéshullám ajándékaként értek el hozzám. Allegorikus, lírikus formában ki tudtam őket fejezni, de reálisan nagyon nehéz volt értelmet adni nekik. Michael Newton könyve megnyugtató és felszabadító ahhoz, hogy beszéljek arról a különleges adottságomról, ami bepillantást engedett a kód mögött megbúvó világba, mely a Lélekvilág otthona. Onnan jöttünk, oda megyünk haza feltöltődni, meggyógyulni, rehabilitálódni és új életútjainkra felkészülni.

A Lélek rehabilitációja

Sarlatánok, általtosok, jövőmondók világában élünk, mert nem tudjuk kezelni a valóságunkat, s ezek gombamódra szaporodnak manapság. Az emberek megpróbálnak értelmet találni az egzisztenciájukra, de csak félelmet látnak a jövővel kapcsolatban. A félelem a legnagyobb ellenségünk. A jól ismert biblikus iránymutatás „Hit, Remény, Szeretet irányítson, de azok közül a Szeretet a legfontosabb”, valóban az egyetlen igaz, járható útmutatás előttünk. De mi történik azokkal a lelkekkel, melyek visszatérnek ebbe a fizikai valóságba, és belevesznek a földi káoszba, csábítások és fájdalmas gyötrelmek útvesztőibe? Mert a test nagy úr itt a földön, az anyag dominálása túlharsozza a Lélek gyengéd, tiszta hangját. Michael Newton alanyai lélek szintekről is beszámolnak, mi szerint nem minden lélek van ugyan azon a fejlődési fokon. Az egyik alany beszámol lélekmunkájáról a kisbaba születését megelőző időszakról, hogyan kapcsolódik a testhez, mely az anyaméhben fejlődik. A lelkek nincsenek mindig az embrióban, hanem gyengéden puhatolóznak, lassan kapcsolódnak a születendő testhez. Amit nagyon érdekesnek találtam, hogy a beszámoló szerint magának a testnek is van önálló tudata,

személyisége is, vagyis Énje. A lélek egy felsőbb tudatot és sorsutat hoz magával a csecsemőbe, s a kettő lassan összefonódik, amalgámódik. Nincsenek mindig harmóniában, ezért okozódnak belső tusák és viaskodások az emberben, mert valóban dualitás van a Lélek és Én között. A komplexitásokat nem lehet pár szóval elmondani, de ebből a test-lélek dualitásból kell nekünk a fizikai létben egységet létrehozni. Ebben a dualításban bújnak meg a kihívásaink. Itt mutatkozik meg az erőnk, gyengeségünk, jóságunk vagy gonoszságunk. Láthatjuk világosan, mennyi ballépésre és rosszaságra vonz minket az egónk. Ezek a sugallatok rossz irányból jönnek, önzések, féltékenységek, hiúságok kisugárzásai. Felsőbb lélekvalóságunk visszahív minket a hamis irányból jelekkel, álmokkal, de sajnos nem mindig sikerül neki. S bizony, a mi rossz döntéseink a Lelkünk fényét halványítják, erejét csonkítják, s képesek vagyunk a tisztát beszennyezni, a jót megrontani. Néha a lélek annyira kikészül az emberi ego rosszaságától, hogy elhagyja a testet. Ekkor a test sötétté válik. Ezt a sötétséget láthatta meg Carlos Castaneda a parkban. Gondolom, hogy sorozatgyilkosok ebbe a lélek nélküli kategóriába tartozhatnak. Meghallgattam egy rendőr detektív elbeszélését, aki hosszú nyomozás eredményeként végre letartóztatta az úgynevezett Zöldfolyó gyilkost, aki több mint 40 fiatal nőt erőszakolt és gyilkolt meg, s a testület folyóparton hagyta. A detektívnek meg kellett hallgatnia a gyilkos vallomását, s látta a szemét üresen, lélek nélkül, minden érzéstől mentesen visszanézni rá. A lelkes ember nem tudja feldolgozni ezt a döbbenetes hiányt. Amikor egy fiatal nő, aki csodával határos módon élve megszabadult ettől a gyilkostól, s végül is az ő segítségével sikerült a detektívnek elkapni azt, megemléltette, hogy a gyilkos szeméi az izgalom pillanatában mélységes, üres, gonosz feketeséggé váltak. Ugyan ezt mondta egy gyötört feleség, hogy tudta, hogy a férje most ütni, verni fogja, mert látta a férj szemében ugyanezt az üres, lélek nélküli feketeséget. Kétségtelenül a Lélek fénye és a szeretet hiányának jele.

Ami csodálatos Michael Newton alanyainak elbeszélésében, hogy még a sorozatgyilkosokra is vár megbocsátás és üdvösség, mert a lélek rehabilitációja működik a Mindenség fénytudatában.

A tisztaságunk, jószágunk, hitünk és alkotásaink, állnak örökkön örökké a Fény vetületében. Vigyázzunk a lelkünkre, hallgassunk a lelkiismeretünkre és ne rettegjünk ettől a világtól, mert bár napjaink végesek, a lelkünk végtelen, s a földi körforgásból egyszer mindannyian kilépünk, és magasabb rezgéshullámokon folytatjuk ismeretszerző tanulmányútjainkat. Vigyázzunk a lelkünk fényére, s mindig emlékezzünk arra, hogy népeseinkben a Lélek igaz útja fel van térképezve, mindannyian mesehősök vagyunk és soha nem vagyunk egyedül a Mindenségben, mert a Lelkünk, az Isteni Fénytudat sugara, mely bevilágítja a sötétséget.

A Lélek rehabilitációját gyönyörűen példázó történettel szeretném gondolataimat befejezni. Úgy érzem ez az elgondolkodtató és felemelő történet méltón reprezentálja a Teremtő felénk nyújtott, segítő kezének érintését, mely felénk nyúlik még a legsötétebb pillanatokban is.

1980 júliusában heroin dependens voltam. Hazug, tolvaj, amit akarsz minden, mialatt magamról azt gondoltam, hogy alapjában jóember vagyok, aki rossz dolgokat csinál, hogy drogokhoz juthasson. Kezdem minden este a bárban, onnan mentem a belvárosba, hogy feltöltődjek ital után drogokkal is. Ezen a bizonyos estén jobban felötöttem mint általában, és nem akartam kivárni amíg hazaérek, annyira vágytam magamba fecskendezni a drogot. Lehúzódtam az útról és kivezettem a földekre, csak két mérföldre voltam az otthonomtól, de még azt sem bírtam kivárni, míg hazaérek. Mohóságomban túl nagy adagot adtam be magamnak, és végem lett. Kint találtam magam a testemből. Emlékszem, amint a szellemtestem lenézett az élettelen testemre. Mindig azt mondtam magamnak, hogy én egy jó ember vagyok, s most először életemben tisztán láttam azt, aki valóban vagyok — egy tolvaj, egy hazug manipulátor, valaki, aki feléli és kihasználja az emberek felé irányuló szeretetét, törődését, jóindulatát, stb.

Este volt, kint voltam a földeken, ahol nem fénylettek utcalámpák, de a kocsimat mégis egy puha, halvány, sárga fény ölelte magába. Nem tudatosult bennem Isten jelenléte, semmi ilyesmi

nem fordult meg a gondolataimban. Amint felismertem, hogy valójában milyen gonosz és reménytelen vagyok, elveszett, igaz természetem fonákja. Néztem a testemet, s mintha a bűneim tekintettek volna vissza rám. Néztem a saját pocskék igazságomat. Undorodtam attól, amit láttam. Tudtam, hogy nem akarok meghalni ebben az állapotban. Először életemben, volt egy rövid, édes beszélgetésem Istennel. Azt mondtam neki „segíts rajtam, nem bírom tovább”. Ekkor egy hatalmas, éles fény villanását észleltem, felültem, s tűnődtem, mi volt ez... Haza vezettem, ágyba estem, s azon morfondíroztam, hogyan tudom megváltoztatni az életemet. Másnap reggel, a körzeti detektív kopogott az ajtómon. Nyugodtan letartóztathatott volna azon nyomban valamiért, amit csináltam, de ehelyett csak megkért, hogy aznap este, ha lemennék a rendőrállomásra, s én beleegyeztem. Nem tett fel egyetlen egy kérdést sem a bűntetteimről. Ezt mondta „Brad, amikor nem iszol, és nem használsz, a legkedvesebb ember vagy, akit valaha megismertem a közösségünkben. De amikor kergeted a zacskókat, te vagy a legrémesebb démon a pokolból, amit valaha láttam. Nem akarsz abbahagyni?” Sírva fakadtam. Elmondtam neki, hogy többször is megpróbáltam, de nem sikerült, erre a halálra vagyok kárhozható. Azt mondta, hogy menjek detoxra, s csináljam azt, amit ott mondanak. Hosszú történet rövidítve, e hónap 17-én lesz 38 éve, hogy józan vagyok. Milyen hosszú, elképesztő út volt. Nem gyakorlok vallást, de állandó kapcsolatban vagyok az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel. Az Ő kegyelme és megbocsájtása mentett meg és tart életben. Az Ő szeretete végtelen, örökkévaló. Kiragadott engem a halál szájából és a pokolból. Köszönöm Jézus.

Brad Shapler vallomása, Sabina Tibold fordításában:

*Napsugárka, napsugárka,
Szeress engem Fényanyácska,
Úgy szeress, mint én szeretlek Téged,
Magamba szólak,
s visszaadom Fényed!*